

En ensartet fortolkning og harmoniserede forvaltningsprocedurer er forudsætningen for, at bestemmelser, som er blevet fastsat for at give de økonomiske aktører

øget sikkerhed og forenkle en række erhvervmæssige transaktioner, kan slå effektivt igennem.

Bruxelles, den 27. marts 1996.

Carlos FERRER

Formand for

Det Økonomiske og Sociale Udvalg

Det Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om supplerende tilsyn med forsikringselskaber i en forsikringskoncern«⁽¹⁾

(96/C 174/05)

Rådet for Den Europæiske Union besluttede den 15. november 1995 under henvisning til EF-traktatens artikel 198 at anmode om Det Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til ØSU's Sektion for Industri, Handel, Håndværk og Tjenesteydelser, som udpegede Robert Pelletier til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 8. marts 1996.

Det Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 334. plenarforsamling af 27.-28. marts 1996, mødet den 27. marts 1996, med 96 stemmer for, 2 imod og 3 hverken for eller imod, følgende udtalelse.

RESUME

Direktivforslaget, som Det Økonomiske og Sociale Udvalg er blevet anmodet om at udtale sig om, skal give de nationale tilsynsmyndigheder mulighed for at føre et supplerende tilsyn med rene forsikringskoncerner på et harmoniseret grundlag. Det omhandlede tilsyn supplerer det individuelle tilsyn, som det enkelte forsikringselskab fortsat er underlagt.

De foreslåede tilsynsbestemmelser omfatter følgende elementer: en forbedring af informationsudvekslingen (artikel 5 og 6), bestemmelser om koncerninterne transaktioner (artikel 8), hindring af dobbeltgearing (artikel 9), idet der beregnes en korrigeret solvenssituation efter én af tre metoder, der betragtes som tilsynsmæssigt ækvivalente. Et negativt resultat medfører automatisk sanktioner. Genforsikringselskabers kapitalinteresser er omfattet af det supplerende solvenstilsyn. Ved forsikringsholdingselskaber føres der tilsyn med løftestangeffekten på kapitalen. Dette tilsyn kan medføre sanktioner efter tilsynsmyndighedernes skøn over for det forsik-

ringsselskab, der er beslægtet med forsikringsholdingselskabet (artikel 10). For at afgrænse, hvilke forsikringskoncerner der er underlagt de forskellige bestemmelser, opereres der med en kapitalinteresse på 20 % eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed (artikel 1), idet der dog er mulighed for en tidsbegrænset undtagelse (artikel 11).

ØSU har analyseret Kommissionens direktivforslag indgående og fremsætter en positiv udtalelse, omend med følgende forbehold:

- kapitalinteresserne bør fastlægges i overensstemmelse med de økonomiske realiteter;
- forsikringsholdingselskaber bør være underlagt lempeligere procedurer for kontrol med dannelse af fiktiv kapital;
- det bør overlades til medlemsstaterne at vurdere, hvordan genforsikringselskabers kapitalinteresser skal behandles;
- de elementer i egenkapitalen og i beregningen af datterselskabers aktiver, som godkendes i forbindelse med solotilsyn, skal også godkendes ved den korrigerede solvensberegning;

(¹) EFT nr. C 341 af 19. 12. 1995, s. 16.

— omkostningerne i tilknytning til det supplerende tilsyn skal stå i forhold til de eventuelle risici, der er knyttet til koncerntilhørsforholdet, så de europæiske forsikringsselskaber kan bevare deres konkurrenceevne.

De ændringer, der foreslås i udtalelsens punkt 4, sigter mod at lette de vanskeligheder, som den europæiske forsikringssektor uvægerligt vil blive stillet over for, hvis de nævnte punkter ikke afklares.

1. Indledning

1.1. Tilsynet med forsikringsselskabers solvens har især til formål at beskytte forsikringstagerne og tredjepart.

1.2. Med tredjegerationsdirektiverne 92/49/EØF af 18. juni 1992 og 92/96/EØF af 10. november 1992 blev reglerne for tilsyn med forsikringsselskaber harmoniseret på fællesskabsplan, for så vidt angår beregningen af de tekniske reserver, deres dækning i form af underliggende aktiver og solvensnøgletallet. Tilsynet føres udelukkende af de kompetente myndigheder i selskabets hjemland, både i forbindelse med udstedelsen af tilladelsen og i alle andre faser af selskabets aktivitet, altså også når selskabet er i vanskeligheder. Alle reglerne, der bygger på gensidig anerkendelse af tilladelser og tilsynsordninger, vedrører udelukkende individuelt tilsyn (»solotilsyn«) med forsikringsselskaber.

1.3. Når et forsikringsselskabs solvens beregnes, tages der ikke højde for, om det tilhører en forsikringskoncern. Dermed er det ikke muligt at vurdere, hvilken indflydelse — det være sig positiv eller negativ — de øvrige koncernselskaber måtte have på selskabets finansielle situation.

1.4. Efter at have analyseret en række konkrete tilfælde, som er fremlagt af tilsynsmyndighederne, mener Kommissionen, at der bør træffes passende tilsynsmæssige foranstaltninger på EU-niveau, så det bliver muligt at vurdere risiciene for forsikringsselskaber i koncerner, der overvejende består af forsikringsselskaber. Der sættes ikke spørgsmålstejn ved principperne i tredjegerationsdirektiverne. Som retsgrundlag for direktivet foreslår Kommissionen EF-traktatens artikel 57, stk. 2, der danner grundlag for tilsvarende retsakter (kreditinstitutter).

1.5. Under hensyntagen til subsidiaritetsprincippet ønsker Kommissionen således, at tilsynsmyndighederne råder over et vist minimum af harmoniserede midler til

at vurdere de supplerende risici, der kan opstå inden for en forsikringskoncern.

1.6. De nye krav, der skal give indsigt i en koncerns eventuelle indflydelse på et forsikringsselskab, skal ikke erstatte, men supplere det individuelle solvenstilsyn.

2. Baggrunden

2.1. De første direktiver om henholdsvis skadesforsikringer (73/239/EØF) og livsforsikringer (79/267/EØF) pålagde selskaberne at råde over en solvensmargen. Endvidere er meddelelsen af tilladelsen gjort afhængig af aktionærernes eller selskabsdeltagerens identitet.

Med tredje skadesforsikringsdirektiv (92/49/EØF) og tredje livsforsikringsdirektiv (92/96/EØF) erkendtes det for første gang, at tilsynet med forsikringsselskaber måtte udvides. I disse direktiver omfattes datterselskaber således af reglerne vedrørende spredning af de underliggende aktiver til dækning af de tekniske reserver.

2.2. På bankområdet gælder direktiv 92/30/EØF, ifølge hvilket der skal føres tilsyn med kreditinstitutter på et konsolideret grundlag.

2.3. Lige siden Forsikringskomitéen begyndte at drøfte spørgsmålet om forsigtighedstilsyn med finansielle konglomerater, dvs. grupperinger med både banker og forsikringsselskaber, har det forekommet nødvendigt at behandle de specifikke problemer i relation til rene forsikringskoncerner, herunder risikoen for dobbeltgearing. Her stiller problemerne sig i øvrigt klart anderledes end i banksektoren. Det er derfor nødvendigt, at Kommissionen forbereder en harmoniseret lovgivningsramme for tilsyn med selskaber, der indgår i en forsikringskoncern.

2.4. Forsikringskomitéen, hvor medlemsstaternes tilsynsmyndigheder har sæde, har været inddraget i Kommissionens arbejde med de kommende tilsynsregler og har beskæftiget sig indgående med de tilsynsmæssige konsekvenser af de forskellige metoder, som de europæiske tilsynsmyndigheder foretrækker at anvende for at forhindre dobbeltgearing (1. Storbritannien, Holland, Tyskland og Irland: metode med fradrag og sammenlægning; 2. Danmark: metode med fradrag af krav; 3. Frankrig og Spanien: metode baseret på regnskabskonsolidering). Ifølge Forsikringskomitéens beregninger skulle metoderne give tilstrækkeligt sammenlignelige resultater til at kunne betragtes som ækvivalente; i de opstillede eksempler forekom de enkelte metoder snart at være strengere, snart at være gunstigere for virksomheden end de to andre metoder.

2.4.1. Under direktivforslagets udarbejdelse har Kommissionen flere gange rådført sig med sektorens repræsentative instanser på europæisk plan [Den Europæiske Forsikringskomité, »Association internationale des sociétés d'assurances mutuelles« (AISAM) og »Association des assureurs coopératifs et mutualistes européens« (ACME)].

2.4.2. Den Europæiske Forsikringskomité har udtrykt bekymring over udsigten til supplerende byrder i form af en fordyrelse af egenkapitalen, som ikke kan undgå at slå igennem i forsikringspræmierne. Den er ligeledes foruroliget over de komplicerede forslag til regelsæt, som blev fremlagt, og som kan tænkes at skabe forvirring eller konkurrenceforvridninger. Den har konsekvent slået til lyd for, at de lovgivningsprincipper, der gælder for solotilsynet, også lægges til grund for det supplerende solvenstilsyn.

2.4.3. »Association internationale des sociétés d'assurances mutuelles« (AISAM) og »Association des assureurs coopératifs et mutualistes européens« (ACME) har ytret konkrete betænkeligheder vedrørende direktivets fortolkning og anvendelse, når der er tale om gensidige forsikringskoncerner. ACME frygter, at der kan opstå konkurrenceforvridninger mellem de forsikringskoncerner, der ikke er knyttet sammen af kapitalbånd, og de øvrige forsikringskoncerner.

2.5. Det bør påpeges, at flere medlemsstater (Danmark, Spanien, Frankrig, Holland og Storbritannien) allerede har fastsat lovkrav om tilsyn med forsikringskoncerner.

3. Generelle bemærkninger

ØSU udtaler sig positivt om direktivforslaget, men under følgende forudsætninger:

- de kapitalinteresser, der skal indgå i solvenskravene i forbindelse med det supplerende tilsyn, skal — uanset deres juridiske form — fastlægges i overensstemmelse med de økonomiske realiteter;
- forsikringsholdingselskaber, der ikke er underlagt et individuelt solvenstilsyn, bør ikke inddrages i kontrollen med dannelse af fiktiv kapital — eller i det mindste medtages på betydeligt lempeligere vilkår, selv om visse repræsentanter hævder, at selv en delvis udelukkelse af holdingselskaber og genforsikringsselskaber vil føre til konkurrenceforvridninger i forhold til de forsikringskoncerner, der ikke er knyttet sammen af kapitalbånd;
- i forbindelse med det korrigerede solvenskrav må det overlades til medlemsstaterne at vurdere, hvordan genforsikringsselskabers kapitalinteresser skal behandles;

— de elementer i egenkapitalen og i beregningen af datterselskabers aktiver, som godkendes i forbindelse med solotilsyn, skal også godkendes ved den korrigerede solvensberegning;

— omkostningerne i tilknytning til det supplerende tilsyn skal stå i forhold til de eventuelle risici, der er knyttet til koncerntilhørsforholdet, så de europæiske forsikringsselskaber uanset deres form kan bevare den internationale konkurrenceevne, og så der ikke opstår konkurrenceforvridninger inden for EU.

ØSU bemærker, at direktivforslaget flere steder er formuleret uklart. Så meget desto nødvendigt er det, at medlemsstaterne under overholdelse af traktatens bestemmelser kan vælge de gennemførelsesvilkår, der er mest velegnede til deres specifikke marked.

3.1. Kommissionens forslag om supplerende tilsyn med forsikringsselskaber, der tilhører en koncern, vedrører udelukkende rene forsikringskoncerner og ikke andre former for finansielle koncerner.

3.1.1. Der er således tilsyneladende ingen overlapning med Rådets direktiv 92/30/EØF af 6. april 1992 om tilsyn med kreditinstitutter på et konsolideret grundlag, som navnlig omhandler de tilfælde, hvor et finansieringsinstitut eller et blandet selskab har filialer, der primært eller udelukkende driver virksomhed som kreditinstitutter eller finansieringsselskaber.

3.1.2. Efter ØSU's mening kan tilsynet med forsikringskoncerner dog ikke bygge på de samme principper som tilsynet med bankkoncerner, og det kan heller ikke danne præcedens, hvis der skal fastlægges ad hoc-forsigtighedsregler i forbindelse med et eventuelt tilsyn med finansielle konglomerater.

3.2. Det foreliggende direktivforslag bygger på tre grundlæggende principper:

3.2.1. Informationsudvekslingen forbedres (artikel 5 og 6)

3.2.1.1. I alle selskaber, der tilhører samme koncern, skal der være betryggende interne procedurer, som sikrer, at de nødvendige data og oplysninger står til rådighed for tilsynsmyndighederne og er af tilstrækkelig høj kvalitet. Et sådant krav til forsikringsselskaber findes allerede i artikel 8 og 9 i henholdsvis det tredje skadesforsikringsdirektiv og det tredje livsforsikringsdirektiv.

3.2.1.2. Adgangen til informationerne lettes. Tilsynsmyndighederne har ret til at foretage kontrol på stedet,

i givet fald i samarbejde med tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor selskabet har sæde.

3.2.2. Der skabes en ramme om koncernterne transaktioner (artikel 8)

»Vigtige« transaktioner mellem forskellige selskaber i koncernen skal gennemføres på markedsvilkår og efterfølgende indberettes til myndighederne (årlig indberetningspligt). Følgende transaktionstyper nævnes specifikt: lån, garantier og andre off-balance sheet transaktioner, investeringer og elementer, der kan indgå i solvensmargenen, herunder genforsikringsvirksomhed.

3.2.3. Der indføres foranstaltninger til hindring af dobbeltgearing (artikel 9 og 10 samt bilag I og II)

3.2.3.1. For at undgå, at den samme kapital benyttes flere gange til at dække de lovfæstede tilsynskapitalkrav til forsikringselskaber inden for én og samme koncern, underkastes forsikringskoncernen frem for alt et korrigeret solvenskrav (artikel 9).

3.2.3.1.1. Dette krav supplerer — men erstatter ikke — de allerede eksisterende krav til det individuelle forsikringselskab. Kravet omtales normalt som »soloplustilsyn«.

3.2.3.1.2. Ved beregningen af den korrigerede solvenssituation elimineres alle former for koncerntern kapitaldannelse (f.eks. et datterselskab, som ejer en andel i moderselskabet, eller som indrømmer moderselskabet et lavere prioriteret lån). Den korrigerede solvenssituation beregnes ved hjælp af én af de tre metoder, der beskrives i bilag I, og som tilsynsmyndighederne betragter som tilsynsmæssigt ækvivalente.

3.2.3.1.3. Med de to første metoder (1. metoden med fradrag og sammenlægning; 2. metoden med fradrag af krav) beregnes forsikringselskabernes solvens på hvert enkelt niveau i koncernen, uden at forsikringskoncernens regnskaber konsolideres (bottom up-princippet). Den tredje metode (metode baseret på regnskabskonsolidering) giver mulighed for at udøve tilsynet i koncernens top.

3.2.3.2. Metoden med fradrag og sammenlægning går ud på at beregne forskellen mellem:

— summen af de elementer, der kan indgå i solvensmargenen for det deltagende (dvs. det tilsynsunderlagte)

selskab, samt selskabets forholdsmæssige andel i det beslægtede selskabs solvensmargen og

— summen af den bogførte værdi i det deltagende selskab af alle elementer, der kan indgå i det beslægtede selskabs solvensmargen, og solvenskravet for det deltagende selskab samt den forholdsmæssige andel i det beslægtede selskabs solvenskrav.

3.2.3.2.1. Metoden går med andre ord ud på, at man i det deltagende selskabs tilsynskapital fradrager de tilsynsmæssige kapitalkrav under hensyntagen til de beslægtede selskaber.

3.2.3.3. Metoden med fradrag af krav foretrækkes sjældent. Den adskiller sig fra metoden med fradrag og sammenlægning ved, at der i beregningen af det deltagende selskabs solvens kun tages højde for dets forholdsmæssige andel af solvenskravet for det beslægtede selskab.

3.2.3.3.1. Dette vil sige, at det deltagende selskabs tilsynskapital skal være lig med eller højere end summen af de samlede solvenskrav (i såvel det deltagende selskab som de beslægtede selskaber).

3.2.3.4. Metoden baseret på regnskabskonsolidering, som anvendes i Spanien og Frankrig, omend på forskellige vilkår, går ud på at beregne den samlede sum af koncerndeltagernes individuelle solvensmargener, hvorefter koncernens samlede egenkapital fratrækkes. De principper, der ligger til grund for metoden, gør det muligt at eliminere dobbeltgearing via regnskabskonsolideringen, der automatisk neutraliserer koncernens interne kapitalinteresser.

3.2.3.4.1. ØSU ser sig ikke i stand til at vurdere, om metoderne reelt er ækvivalente og vil blive anvendt af tilsynsmyndighederne på ækvivalente vilkår. Det understreger, at dette altafgørende spørgsmål må vies den største opmærksomhed.

3.2.3.5. Forsikringsholdingselskaber behandles ikke på samme måde som forsikringselskaber. I medfør af artikel 10 føres der tilsyn med »løftestangeffekten« (»capital leveraging«). Der er ikke tale om et supplerende solvenstilsyn i egentlig forstand, men om et middel til at vurdere, om holdingselskabets gæld er anvendt til finansiering af dets datterselskaber og er af en sådan beskaffenhed, at der kan opstå uholdbare spændinger inden for forsikringskoncernen. De beregningsmetoder, der er beskrevet i bilag II (»solvenstest« og »regnskabskonsolideringstest«), er lempeligere end de beregningsmetoder, der anvendes for at afdække eventuelle tilfælde

af dobbeltgearing i forsikringselskaber, og sanktionerne synes ikke at være lige så omfattende. I henhold til artikel 9 skal der således træffes foranstaltninger, så snart den korrigerede solvenssituation er negativ; i henhold til artikel 10 overlades det til tilsynsmyndighederne at skønne, om der skal træffes foranstaltninger, og der opereres hverken med kvantitative kriterier eller automatiske sanktioner.

3.3. *Koncernens afgrænsning*

3.3.1. I direktivforslagets nuværende udformning afgrænses forsikringskoncernen ved hjælp af de — direkte eller indirekte — filial- eller kapitalbånd, der er mellem de forskellige selskaber i koncernen.

3.3.1.1. De foreslåede definitioner på moderselskab, datterselskab og kapitalinteresse stammer fra direktiv 92/30/EØF om tilsyn med kreditinstitutter på et konsolideret grundlag og det 7. direktiv 83/349/EØF om konsoliderede regnskaber.

Kapitalinteressen defineres således udelukkende på grundlag af et kvantitativt kriterium, nemlig besiddelse af mindst 20 % af kapitalen eller stemmerettighederne.

3.3.1.2. Dog er det i direktivforslagets artikel 11 fastsat, at tærsklen som en undtagelse kan forhøjes fra 20 % til 25 % for en periode på fire år, altså indtil den 1. juli 2001. Undtagelsen skal i givet fald omfatte alle forpligtelser i henhold til direktivet, hvadenten der er tale om informationsformidling, koncerninterne transaktioner eller kravet om korrigeret solvens.

3.3.1.3. Spørgsmålet om koncernens afgrænsning, eller rettere om den tærskel, fra hvilken det supplerende tilsyn skal anvendes, stiller sig anderledes end ved kreditinstitutter.

3.3.1.3.1. Det lave antal selskabskonkurser vidner om, at risikoen for en dominoeffekt er mindre akut og udbredt i en forsikringskoncern end i andre finanssektorer. Det skyldes især forsikringsvirksomhedernes høje grad af specialisering, dens evne til hurtigt at overføre porteføljerne og det forhold, at der anvendes forsigtighedsregler på hvert enkelt forsikringselskab.

3.3.1.3.2. Tre principielle spørgsmål må derfor bringes op:

- den rolle, der tilkommer henholdsvis selskabet og tilsynsmyndigheden, når koncernen skal afgrænses;
- de særlige forhold omkring personselskaber;
- fastsættelsen af tærskelværdien for kapitalinteresser.

3.3.1.4. Med hensyn til selskabets og tilsynsmyndighedens respektive roller ved afgrænsningen af koncernen skal det understreges, at det i praksis er op til forsikringselskabet at fastlægge, hvilke virksomheder i koncernen der skal underkastes det supplerende tilsyn. Selskabet skal i den forbindelse henholde sig til det foreslåede direktivs forskrifter og vil normalt basere sig på de grænser, der gælder for konsolidering af de revisorpåtegnede regnskaber. Tilsynsmyndigheden har ret til at anfægte selskabets valg og påvise, at visse kapitalinteresser skal omdefinere. ØSU mener endvidere, at der må sikres ensartethed i EU-landenes lovgivning.

3.3.1.5. I forbindelse med forsikringskoncerner, som ikke udelukkende er knyttet sammen af kapitalbånd (gensidige selskaber, aldersforsikring etc.), men som er medtaget i det foreslåede direktivs anvendelsesområde, sætter ØSU spørgsmålstegn ved, om definitionerne i artikel 1 er velegnede i lyset af disse koncerners ikke-kapitalorienterede opbygning, ikke mindst i betragtning af, at deres retsform varierer betydeligt fra land til land.

ØSU ønsker, at dette punkt afklares på grundlag af den etablerede EF-ret.

3.3.1.6. I tilknytning til tærsklerne for kapitalinteresser bemærker ØSU, at den sondren mellem et moderselskab og et deltagende selskab og mellem et datterselskab og et beslægtet selskab, der foretages i direktivforslagets artikel 1, litra c), d) og e), kan skabe forvirring.

3.3.1.6.1. Dette problem var allerede aktuelt i forbindelse med Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983, hvor der blev sondret klart mellem de tilfælde, hvor den bestemmende indflydelse bygger på et flertal af stemmerettighederne, de tilfælde, hvor den bygger på aftaler, de tilfælde, hvor den faktiske udøvelse af den bestemmende indflydelse er baseret på en minoritetsbesiddelse, og endelig de tilfælde, hvor flere virksomheder i fællesskab udøver en bestemmende indflydelse. ØSU lægger stor vægt på, at der sker en afklaring. Moder- og datterselskaber bør defineres i overensstemmelse med hele artikel 1 i direktiv 83/349/EØF om konsoliderede regnskaber, uden at der skulle være behov for at nævne begrebet »bestemmende indflydelse«, der allerede indgår i nævnte artikel. Det er i øvrigt den løsning, der er anvendt i det tredje livsforsikringsdirektiv og det tredje skadesforsikringsdirektiv, og den giver også mulighed for at tage højde for »den faktiske udøvelse af den bestemmende indflydelse« og for indflydelse, der udøves af flere i fællesskab.

3.3.1.6.2. Definitionen af »kapitalinteresser« volder også problemer. Et rent kvantitativt kriterium — »det forhold, at der direkte eller indirekte besiddes 20 %

eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed« — svarer ikke til de faktiske forhold i forsikringssektoren. ØSU mener, at definitionen af »kapitalinteresser« bør svare til den indflydelse, det kapitalbesiddende selskab rent faktisk udøver, uden at der dog må ske en overlapning eller sammenblanding med definitionerne af moderselskab og datterselskab. Det indebærer i sagens natur, at undtagelsen i artikel 11 må udgå.

3.3.1.6.3. ØSU foreslår derfor, at det kvantitative kriterium på 20 % eller derover af stemmerettighederne og især af kapitalen i virksomheden, der har karakter af en formodningsregel, modereres med kvalitative elementer som f.eks. »en varig tilknytning« og »bidrage til selskabets virksomhed«, der anvendes i artikel 17 i det fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978.

3.3.1.6.4. ØSU vil dog understrege, at en sådan lempeligere definition af kapitalinteresser skal fastlægges med største omhu for at undgå konkurrenceforvridninger.

3.4. I henhold til det foreslåede direktiv skal det supplerende tilsyn omfatte dels genforsikringselskaber, dels holdingselskaber, der befinder sig i toppen af en koncern eller i en mellemposition.

3.4.1. Hvorvidt forsikringsholdingselskaber og genforsikringselskaber, der ikke er underlagt noget solotilsyn, bør være underlagt direktivets bestemmelser, må undersøges nøje, især hvad angår tilsyn med henblik på at afdække fiktive kapitaldannelse.

3.4.2. Det er nødvendigt at undersøge det reelle omfang af de forsigtighedsrisici, der er knyttet til de økonomiske forbindelser mellem disse foretagender og forsikringselskaberne i samme koncern; især mulighederne for at skabe fiktiv kapital, der fører til dobbeltgearing, må analyseres.

3.4.3. Holdingselskaber

3.4.3.1. Et holdingselskab i toppen af en koncern kan lade eksterne lån indgå i sin faste kapital, uden at det indebærer andre risici for resten af forsikringskoncernen end forpligtelsen til at finansiere lånene. Alene af den grund er en utilstrækkelig margen på dette niveau ikke forbundet med lige så store risici som egentlig dobbeltgearing.

3.4.3.1.1. Et holdingselskab kan også nyde godt af koncerninterne finansieringer. På den baggrund finder Kommissionen det begrundet, at man lige som ved ekstern finansiering fører tilsyn med løftestangeffekten på kapitalen for at sikre en bedre forebyggelse af risici inden for koncernen. Imidlertid skulle et efterfølgende

tilsyn med koncerninterne transaktioner og de specifikke bestemmelser til hindring af fiktiv kapitaldannelse, der er nævnt i denne udtalelse (revideret punkt 3.2.3.1.2), i sig selv være tilstrækkelige til, at tilsynsmyndigheden effektivt kan afsløre kilderne til fiktiv kapitaldannelse. Der skulle ikke være behov for også at føre tilsyn med løftestangeffekten.

3.4.3.1.2. Når der er tale om holdingselskaber i en mellemposition, forholder sagen sig lidt anderledes på grund af forhold, der er knyttet til de tre beregningsmetoder. Anvendes den metode, der er baseret på regnskabskonsolidering, er holdingselskaber i mellempositioner ude af billedet. Det er imidlertid ikke tilfældet, når de to andre metoder anvendes. Hvis tilsynet ikke omfatter disse selskaber, og det dermed ikke er muligt at få adgang til holdingselskabets forsikringsdatterselskaber, er der potentiel risiko for skabelse af fiktiv kapital.

3.4.3.1.3. Problemet skal dog også ansues i relation til koncerner bestående af gensidige forsikringselskaber, hvor der er et forsikringselskab med status som personselskab i koncernens top. Sådanne koncerner ville kun være underlagt direktivets artikel 9 om korrigeret solvenskrav, hvor den strengeste sanktion i tilfælde af en utilstrækkelig solvensmargen er tilbagetrækning af tilladelsen.

3.4.3.1.4. På baggrund af disse forskellige overvejelser finder ØSU det ikke godtgjort, at det skulle være nødvendigt at underkaste holdingselskaber et tilsyn med løftestangeffekten på kapitalen (»capital leveraging«); men problemet bør også analyseres på baggrund af risikoen for, at der kan opstå konkurrenceforvridninger på dette eller hint marked mellem forskellige former for forsikringselskaber (personselskaber, kapital-selskaber).

3.4.3.1.5. Såfremt det i sidste ende alligevel skønnes nødvendigt at føre tilsyn med løftestangeffekten i forbindelse med forsikringsholdingselskabers kapital, mener ØSU, at dette tilsyn bør være lempeligere og ikke må forringe holdingselskabernes evne til at finansiere deres udvikling via kapitalmarkedet med en bred vifte af instrumenter til gavn for koncernens forsikringselskaber og forsikringstagerne. Bilag II bør præciseres, og det samme gælder rækkevidden af de sanktioner, tilsynsmyndigheden kan træffe beslutning om.

3.4.3.1.6. I forbindelse med metode 3 (metoden baseret på regnskabskonsolidering) bør det supplerende solvenstilsyn stoppe ved det øverste forsikringsholdingselskab, så forpligtelserne ikke kan pålægges andre, ikke-godkendte virksomheder.

3.4.3.1.7. Endelig udtrykker ØSU tilfredshed med, at forsikringsholdingselskaber og blandede holdingselskaber ikke skal behandles på samme måde i henhold til direktivforslaget. Førstnævnte er underkastet artikel 10 og det tilsyn med løftestangseffekten, der er beskrevet i bilag II, mens blandede holdingselskaber kun er underkastet et delvist, supplerende tilsyn på grundlag af artikel 5, stk. 2, artikel 6 og artikel 8 (adgang til oplysninger og gennemsigtige koncerninterne transaktioner). Det skal imidlertid præciseres, at udtrykket »et forsikringsholdingselskab, som er det endelige moderselskab for et forsikringselskab i en koncern« (jf. bilag II), under ingen omstændigheder omfatter blandede holdingselskaber.

3.4.4. Genforsikringselskaber

3.4.4.1. Det skal bemærkes, at den risiko, der opstår som følge af manglende opfyldelse af kommercielle forpligtelser i henhold til en genforsikringskontrakt, er den samme, uanset om genforsikringen sker inden for samme koncern eller mellem et afgivende selskab og et genforsikringselskab, der ikke er beslægtede.

3.4.4.2. ØSU finder argumenterne for at udelukke genforsikringselskaber overbevisende. Genforsikringselskaber, der kun er underkastet individuelt solvenstilsyn i fem medlemsstater, burde ikke omfattes af det korrigerede solvenskrav.

3.4.4.3. ØSU kan godt se, at Kommissionen ved at inddrage genforsikringsvirksomhed i det supplerende solvenstilsyn vil opnå, at tilsynsmyndighederne får mulighed for at vurdere de risici, som et genforsikringsdatterselskab påfører den koncern, det tilhører, selv om disse risici kan afdækkes mere generelt inden for rammerne af de koncerninterne transaktioner, undtagen i de tilfælde, hvor et datterselskab er oprettet med det ene formål, at det skal overtage koncernens genforsikringsforpligtelser.

3.4.4.4. ØSU konkluderer derfor, at det i betragtning af de meget forskellige udgangspunkter må være bedst at overlade det til medlemsstaterne at vurdere, hvordan genforsikringselskabers kapitalinteresser skal behandles i forbindelse med det korrigerede solvenskrav. Kommissionen bør dog have til opgave at kontrollere, om der skulle opstå konkurrenceforvridninger, fordi der ikke findes fælles bestemmelser om spørgsmålet (jf. pkt. 4.3.2 i denne udtalelse). ØSU konstaterer, at spørgsmålet om individuelt tilsyn med genforsikringselskaber rejser hyppigere og hyppigere. Det må behandles, når en passende lejlighed byder sig, da det foreslåede direktiv ikke er den rigtige ramme.

3.5. Godkendelse af egenkapital

3.5.1. Med henblik på at eliminere virkningerne af dobbeltgearing skal forsikringselskaberne i henhold til det foreslåede direktiv underkastes supplerende egenkapitalkrav, idet overskudsreserver og fremtidige overskud i livsforsikringselskaber ikke medtages ved beregningen af den disponible egenkapital (jf. bilag I, punkt 1, B, sidste afsnit).

3.5.2. Problemet er følgende: Som følge af forpligtelsernes meget langsigtede karakter er livsforsikringselskaber i EU yderst forsigtige, når de beregner omfanget af de tekniske reserver, der er nødvendige for at honorere deres forpligtelser i henhold til forsikringsaftalerne. Det er i øvrigt en lovfæstet pligt. Sammenlignet med skadesforsikringselskaber råder de derfor over en relativt lille egenkapital. Dette er forsvarligt, for så vidt overskudsreserver og fremtidige overskud omfatter elementer, der ikke tilkommer forsikringstagerne, og som derfor kan anvendes til dækning af tab.

3.5.3. ØSU konstaterer, at forordningen om solotilsyn tager højde for livsforsikringselskabernes særlige situation, idet overskudsreserver samt — med tilsynsmyndighedens samtykke — fremtidige overskud op til et vist beløb godkendes som egenkapital i forbindelse med solvensberegningen.

3.5.4. Da formålet er at eliminere alle tilfælde af dobbeltgearing, vil det ligge uden for direktivforslagets målsætning, hvis man nægter at godkende solvens-elementer, der ikke hidrører fra koncerninterne transaktioner.

3.5.5. Denne bemærkning gælder også for de elementer, der indgår i datterselskabernes værdiansættelse. Når de kompetente myndigheder godkender elementerne for de enkelte selskabers vedkommende, bør de også godkendes på koncernniveau, uanset hvordan de er fordelt på materielle og immaterielle aktiver i statusopgørelsen. Goodwill og erhvervelsesomkostninger, der kan overføres inden for grænserne af det fremtidige overskud, bør medtages i beregningen af de elementer, egenkapitalen består af.

4. Særlige bemærkninger

ØSU påpeger, at der flere steder er upræcise formuleringer, der kan gøre det vanskeligt at omsætte direktivet til national lovgivning, og som kan skabe retsusikkerhed i forbindelse med anvendelsen.

4.1. Artikel 1

4.1.1. Denne artikel indeholder definitioner, og det ville være hensigtsmæssigt også at præcisere, hvad der

skal forstås ved »elementer, der kan indgå i solvensmargenen« og »direkte eller indirekte beslægtet selskab«. Disse begreber figurerer allerede i andre EU-direktiver. Det er i øvrigt spørgsmålet, hvad adverbiet »primært« i definitionen af »forsikringsholdingselskab« [litra h]) betyder, og ØSU frygter, at det kan udlægges på forskellig vis af de forskellige tilsynsmyndigheder.

4.1.2. Som en konsekvens af overvejelserne i punkt 3.3.1.6 ff. om tærsklen for kapitalinteresser foreslår ØSU, at definitionerne af »moderselskab«, »datterselskab« og »kapitalinteresser« ændres som følger:

- c) »moderselskab»: en modervirksomhed som defineret i artikel 1 i Rådets direktiv 83/349/EØF;
- d) »datterselskab»: en dattervirksomhed som defineret i artikel 1 i Rådets direktiv 83/349/EØF; ethvert datterselskab af et datterselskab betragtes ligeledes som et datterselskab af det moderselskab, der står i spidsen for disse selskaber;
- e) »kapitalinteresser»: en kapitalinteresse som defineret i artikel 17 i Rådets direktiv 78/660/EØF.«

4.2. Artikel 2

4.2.1. Direktivet skal anvendes på forsikringselskaber (som defineret i det tredje skadesforsikringsdirektiv og det tredje livsforsikringsdirektiv), der har deres registrerede hjemsted i EU. Dette hindrer ikke tilsynsmyndigheden i at søge at indhente oplysninger om et beslægtet eller deltagende selskab, der har hjemsted i et tredjeland.

4.2.2. ØSU bemærker, at når holdingselskaber har hjemsted i visse tredjelande, kan det blive særdeles vanskeligt at indhente oplysninger både for tilsynsmyndigheden og for det selskab, der har status som deltagende selskab eller beslægtet selskab i forhold til holdingselskabet.

4.3. Artikel 3

4.3.1. Hvis definitionerne på moderselskab, datterselskab og kapitalinteresser ændres i overensstemmelse med ØSU's forslag, indebærer det, at tilsynet med den korrigerede solvenssituation i henhold til artikel 9 automatisk begrænses til relationerne mellem moder- og datterselskaber. Dermed vil alle tilfælde af bestemmende

indflydelse eller fælles udøvelse af indflydelse være omfattet, mens alle tilfælde af væsentlig indflydelse udelukkes, da disse tilfælde falder ind under begrebet kapitalinteresser.

4.3.2. Ud over foranstående generelle bemærkninger bør det understreges, at undtagelsesbestemmelsen, der er medtaget af hensyn til selskaber i tredjelande, hvor det er vanskeligt at indhente oplysninger, er uundværlig. Bestemmelsen fører imidlertid til konkurrenceforvridning og tilskynder måske ligefrem til flytning af aktiviteter.

4.3.3. Under henvisning til bestemmelserne i artikel 8 i direktiv 92/30/EØF om tilsyn med kreditinstitutter på et konsolideret grundlag foreslår ØSU, at der i det foreliggende direktivforslag indsættes en tilsvarende artikel om Kommissionens muligheder for at forhandle aftaler med tredjelande efter mandat fra Rådet.

En ny artikel kunne formuleres som følger:

»Supplerende artikel:

1. Kommissionen kan enten på anmodning fra en medlemsstat eller på eget initiativ fremsætte forslag for Rådet om at indlede forhandlinger med et eller flere tredjelande om aftaler vedrørende de nærmere vilkår for, hvordan det supplerende tilsyn med forsikringselskaber i en forsikringskoncern skal anvendes på:

— forsikringselskaber, hvis moderselskab har sit hjemsted i et tredjeland;

— forsikringselskaber, der er beliggende i tredjelande, og hvis moderselskab er et forsikringselskab, et forsikringsholdingselskab eller et blandet forsikringsholdingselskab, der har sit hjemsted i en medlemsstat.

2. De i stk. 1 omhandlede aftaler har navnlig til formål at sikre, at de kompetente myndigheder i medlemsstaterne eller i tredjelande kan indhente de oplysninger, der er nødvendige for at føre tilsyn med forsikringselskaber, der har deres hjemsted inden for det pågældende lands område.

3. Kommissionen gennemgår sammen med Forsikringskomitéen resultaterne af de i stk. 1 nævnte forhandlinger og den situation, der følger af disse.«

De første forhandlinger kunne omfatte de OECD-lande, der ikke er EØS-lande, og hvor virksomheder, der er omfattet af beregningen af det korrigerede solvenskrav i henhold til artikel 9, har deres registrerede hjemsted.

4.4. Artikel 5

4.4.1. Det er ikke undgået ØSU's opmærksomhed, at stk. 2 i denne artikel er af meget forpligtende karakter

og pålægger medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der ikke foreligger retlige hindringer for, at de foretagender, der på en eller anden måde er omfattet af direktivet, indbyrdes udveksler oplysninger, der er relevante for tilsynet.

4.4.2. Det lader til, at denne regels omsætning til national lovgivning vil kræve en ændring af visse medlemsstaters selskabsret, hvilket utvivlsomt vil rejse betydelige problemer.

4.4.3. Det står også klart, at denne forpligtelse på ingen måde kan pålægges tredjelande, hvormed der kan opstå konkurrenceforvridninger.

4.5. Artikel 6

Det ville være formålstjenligt at ændre sidste punktum i stk. 1, som følger:

»De kompetente myndigheder kan selv henvende sig direkte til de pågældende foretagender med henblik på at sikre, at de ønskede oplysninger meddeles i de tilfælde, hvor forsikringsselskabet ikke meddeler oplysningerne.«

Det er naturligt, at tilsynsmyndigheden først henvender sig til det forsikringsselskab, den fører tilsyn med. Kun i de tilfælde, hvor dette selskab ikke meddeler de ønskede oplysninger, bør tilsynsmyndigheden kunne henvende sig til de foretagender, der ikke er underlagt dens tilsyn.

4.6. Artikel 8

4.6.1. Denne vigtige artikel omhandler koncerninterne transaktioner. Henvisningen til »conditions normales de marché« på fransk (»normale markedsvilkår« på dansk — oversættelse af det engelske udtryk »arm's length«) i stk. 1 er problematisk, selv om udtrykket modificeres med ordet »princielt«. Der er ikke noget tilsynsmæssigt argument for, at koncerninterne transaktioner i forsikringssektoren skal ske på normale markedsvilkår, således som det er tilfældet i andre økonomiske sektorer. Det gælder især genforsikring inden for samme koncern.

4.6.1.1. Det ville være ønskeligt, om formuleringen blev ændret i den franske version og de øvrige sprogversioner, hvor der er et oversættelsesproblem. Der kunne f.eks. stå »conclues selon les pratiques courantes« (dvs. »stemmer overens med gængs praksis«).

4.6.2. Af hensyn til kravet om lige konkurrencevilkår må ØSU spørge, om de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, litra a) og b), herunder ikke mindst »en fysisk person, der besidder en kapitalinteresse«, er udtømmende, og om det er hensigtsmæssigt at bibeholde ordet »især« i

stk. 2, når opregningen af transaktionstyper synes at være udtømmende. Det bør også præciseres udtrykkeligt, om genforsikring er omfattet af listen eller ej.

4.6.2.1. Begrebet »vigtige transaktioner« bør desuden defineres nærmere. Det kunne f.eks. knyttes til transaktioner, der er underkastet en særlig beslutnings- eller kontrolprocedure i selskabets lovpligtige ledelses- eller tilsynsorgan.

Stk. 2 kunne formuleres således:

»2. Medlemsstaterne kræver, at et forsikringsselskab mindst én gang årligt indberetter de i stk. 1 nævnte transaktioner til de kompetente myndigheder, for så vidt disse aktioner er underkastet en særlig beslutnings- eller kontrolprocedure i selskabets lovpligtige ledelses- eller tilsynsorgan og vedrører lån, garantier og andre off-balance sheet transaktioner, elementer, der kan medregnes i solvensmargenen, eller investeringer.«

4.6.3. Endelig er der — både i forbindelse med koncerninterne transaktioner og det foreslåede direktiv som helhed — et særligt problem, når en koncern omfatter både kreditinstitutter og forsikringsselskaber. Det foreliggende direktivforslag omhandler kun koncerner, som overvejende består af forsikringsselskaber, og som kan have kapitalinteresser i kreditinstitutter. Disse er underkastet egenkapitalkravene i banklovgivningen, og værdien af forsikringsselskabets kapitalinteresser inddrages i solvensberegningen.

4.7. Artikel 9

4.7.1. Efter ØSU's mening bør udtrykket »eller et deltagende selskab« i artikel 9, stk. 2, første linje, udgå, fordi selskaber, der er beslægtet med deltagende tredjelandeselskaber, som har deres registrerede hjemsted uden for EØS, muligvis ikke vil kunne honorere kravene i denne artikel.

Skulle de forhandlinger, der foreslås i punkt 4.3.3 i denne udtalelse, ikke krones med held, bør det tillades at fradrage værdien af kapitalinteresserne i den samlede (konsoliderede eller sammenlagte) egenkapital i stedet for at fradrage et solvensmargenkrav for disse datter-selskaber.

It tråd med stort set alle tilsynsmyndigheders ønske tager dette forslag sigte på at begrænse den geografiske rækkevidde af tilsynet med forsikringskoncerner til EØS-landene. Det har den tilsynsmæssige konsekvens,

at værdien af kapitalinteresser i tredjelandeforsikrings-selskaber uden for EØS må fradrages i den samlede egenkapital, frem for at man skal beregne en solvensmargin.

4.7.2. I denne artikel stilles der krav om korrigeret solvensberegning ved hjælp af én af de tre metoder, der er beskrevet i bilag I. Er resultatet negativt, skal tilsynsmyndigheden i medfør af artikel 9, stk. 3, træffe passende foranstaltninger over for det relevante forsikrings-selskab. Denne formulering er uklar: Er der tale om de foranstaltninger, der anvendes i forbindelse med solotilsyn? Der må findes en klarere formulering, f.eks.: »de nødvendige foranstaltninger over for det forsikrings-selskab, hvis solvens beregnes i overensstemmelse med bilag I i nærværende direktiv.«

4.7.3. Også i den forbindelse rejser der sig tre problemer:

— Metodevalget overlades til medlemsstaterne, men der er intet til hinder for, at der anvendes flere metoder inden for samme medlemsstats område. Dette bør præciseres for at undgå forskellige udlægninger i forskellige medlemsstater. Formålet er, at forsikrings-selskaberne skal opfylde det korrigerede solvenskrav i henhold til én af de tre metoder.

Det kan i øvrigt tilføjes, at koncerner med selskaber i flere medlemsstater kunne være tvunget til at anvende flere metoder afhængigt af, hvilke krav de forskellige kompetente tilsynsmyndigheder stiller.

— Koncerner, der har datterselskaber eller deltagende selskaber i forskellige medlemsstater, kunne være tvunget til at vælge skønmæssigt mellem de forskellige metoder til beregning af den minimale solvensmargin og solvenskravets opfyldelse.

Følgende nye stykke bør derfor tilføjes i artikel 9:

»ved beregningen af det korrigerede solvenskrav anvendes de lokale regler for beregning af den individuelle solvens.«

— Hele direktivforslaget hviler på det princip, at de tre metoder til beregning af den korrigerede solvenssituation betragtes som tilsynsmæssigt ækvivalente. Dette princip bør derfor ikke drages i tvivl. Gensidig anerkendelse er faktisk den eneste løsning, der gør det muligt at tage højde for forskellene i de regler, der gælder inden for EU.

4.7.3.1. ØSU foreslår dog, at Kommissionen pålægges at udfærdige en beretning om anvendelsen to eller tre år efter direktivets ikrafttræden, så de første resultater af beregningerne kan fremlægges på et objektivt grundlag.

Denne løsning, som ofte bringes i anvendelse på andre områder, ville berolige visse markedsaktører, der frygter konkurrenceforvridninger dels som følge af de mere eller mindre høje solvenskrav afhængigt af den valgte metode, dels som følge af forskelle i de nationale tilsynsmyndigheders effektivitet.

4.8. Artikel 10

4.8.1. I denne artikel er det fastsat, at medlemsstaterne skal anvende en af de supplerende tilsynsmetoder i overensstemmelse med bilag II på forsikrings-selskaber, hvis endelige moderselskab er et forsikringsholdings-selskab.

På baggrund af ØSU's bemærkninger til dette spørgsmål i punkt 3.4.3 må det anbefales, at artikel 10 udgår eller i det mindste omformuleres, så tilsynet med forsikringsholdings-selskabers eksterne finansiering begrænses til de elementer, der kan indvirke på gæld-sætningen i koncernens forsikrings-selskaber.

4.8.2. Efter ØSU's mening er det ikke klart, hvilken status dette bilag har.

Hvis der føres tilsyn med de forsikrings-selskaber i EU, der er underkastet direktivet, kan den risiko, som et forsikringsholdings-selskab frembyder for forsikrings-selskaberne, således i visse tilfælde være minimal, mens den ikke er det i andre tilfælde, også selv om det kan være på dette niveau, egenkapitalen viser sig at være utilstrækkelig, ikke mindst i betragtning af, at den kapital, holdings-selskabet har indskudt, forbliver holdings-selskabets, også i tilfælde af konkurs.

4.8.2.1. ØSU har allerede påpeget, at sanktionerne i henholdsvis artikel 9 og artikel 10 ikke er enslydende⁽¹⁾. ØSU kan ikke se nogen juridisk begrundelse for at anvende forskellige adjektiver. Hvis der ikke er en sådan begrundelse, foreslår ØSU, at der i artikel 9 og artikel 10 anvendes samme udtryk, nemlig »passende foranstaltninger«, således som det allerede er tilfældet i bl.a. den engelske version.

4.9. Artikel 11

Bestemmelsen i artikel 11, stk. 2, der først blev indføjet i sidste behandlingsrunde i Kommissionen, giver medlemsstaterne mulighed for i en fireårig periode at afvige fra definitionen af kapitalinteresser i artikel 1, litra e), idet tærsklen kan forhøjes fra 20 til 25%. Ændres definitionen af kapitalinteresser som ønsket, er denne bestemmelse overflødig. ØSU henstiller derfor, at den udgår.

(1) O.a.: Gælder ikke den danske version.

4.10. Bilag I, punkt 1

Punkt 1 i bilag I indeholder de generelle principper, der gælder for alle metoderne.

På flere punkter forekommer det nødvendigt, at der foretages tekniske præcisioner.

4.10.1. Bilag I, punkt 1, afsnit B, ii) — 1. og 3. led

Efter ØSU's opfattelse kunne det være hensigtsmæssigt at præcisere afsnit B som følger:

»B. Uanset hvilken metode der anvendes, skal fiktive koncerninterne elementer elimineres ved beregningen af den korrigerede solvenssituation.

Til dette formål skal der — såfremt dette ikke allerede er fastsat i metoderne — ikke medtages følgende ved beregningen af de elementer, der kan indgå i den korrigerede solvenssituation: alle elementer uden reel værdi, der kan indgå i solvensmargenen for det forsikringselskab, der er moderselskab, deltagende selskab, datterselskab eller beslægtet selskab, og som i sidste instans er indbetalt af et hvilket som helst selskab, som det er direkte eller indirekte knyttet til som moder-/datterselskab eller deltagende selskab.«

Formålet med denne ændring er at præcisere vilkårene for eliminering af fiktive koncerninterne transaktioner.

4.10.2. Bilag I, punkt 1, afsnit C

For at skabe klarhed bør udtrykket »pourcentages relevants« i den franske version (dansk: »de relevante procentsatser«) erstattes med »pourcentages respectifs ...« eller »pourcentages pertinents ...« (»de respektive procentsatser«).

Bruxelles, den 27. marts 1996.

4.10.3. Bilag I, punkt 1, afsnit C: Fodnote (1)

ØSU bifalder præcisionen i fodnote (1), som i visse medlemsstater giver mulighed for at foretage en global eller en forholdsmæssig integrering alt efter omstændighederne.

Også her bør det franske »relevant« (dansk: »relevant«) ændres til »respectif« eller »pertinent« (dansk: »respektiv«).

4.10.4. I afsnit D henvises der til fire EU-direktiver med hensyn til opgørelsen af værdien af aktiver og passiver. Der bør også henvises til direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 om forsikringselskabers årsregnskaber og konsoliderede regnskaber. Denne henvisning er yderst vigtig, når der er tale om internationale koncerner, som i forbindelse med deres datterselskaber og øvrige kapitalinteresser i tredjelande skal anvende de pågældende landes værdiberegningsmetoder.

4.10.5. Bilag I, punkt 4: Ikke-specificerede tilfælde

Med henblik på at sikre en mindre bydende formulering, når der faktisk er tale om en mulighed, der tilbydes tilsynsmyndighederne, foreslår ØSU følgende ordlyd:

»I tilfælde, der ikke er omfattet af 2.1-2.3, påser de kompetente myndigheder, at der foretages en passende kombination af de beskrevne metoder.«

ØSU finder det i øvrigt ønskeligt, at tilsynsmyndighederne undertegner en protokol for at tilvejebringe den fornødne garanti for et godt samarbejde om udveksling af informationer og en ensartet beregning af den korrigerede solvenssituation, især når det drejer sig om ikke-specificerede tilfælde og om behandlingen af tredjelandselskaber (punkt 4.7.2).

Carlos FERRER

Formand for

Det Økonomiske og Sociale Udvalg